

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

WSOY

PASCAL ENGMAN KOKKIINI

»Pascal Engman on
Ruotsin paras dekkaristi.
Tämä on ylivoimaisesti hänen
paras kirjansa.»

– ALEX SCHULMAN

Pascal Engman

KOKAIINI

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos
Kokain

Copyright © 2021 Pascal Engman
First published by Bookmark Förlag, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2023
Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-48539-2
Painettu EU:ssa

*Pojalleni Benjaminille ja Linnealle,
hänen äidilleen. Minun perheelleni.*

Ruotsin huumemarkkinat ovat kymmenen kertaa suuremmat kuin aiemmin luultiin. 84 toimijaa myy huumeita 10–15 miljardin kruunun edestä joka vuosi. Huumeakaupasta saatavan voiton arvioidaan olevan 2–3 miljardin luokkaa. Ruotsiin tuodaan joka vuosi 100–150 tonnia huumausaineita.

NOA (Ruotsin poliisin kansallinen operatiivinen yksikkö)

Vuonna 2020 rekistereihin merkittyjen ampumavälikohtausten määrä kasvoi yhdeksällä prosentilla edellisvuoteen verrattuna. Ampumisia oli yhteensä 366 kappaletta. Tukholman alueella kasvua oli lähes 80 prosenttia. Vuonna 2019 ampumavälikohtauksia oli Tukholmassa 87, vuonna 2020 puolestaan 156.

*Ampumavälikohtauksissa loukkaantuneiden määrä
Tukholman alueella*

2019: 35 loukkaantunutta

2020: 51 loukkaantunutta

*Ampumavälikohtauksissa kuolleiden määrä
Tukholman alueella*

2019: 16 kuollutta

2020: 25 kuollutta

Ruotsin poliisi

Se on aika kapea leipä, josta pitää jakaa, ja jotta siitä saa osan itselleen, on pakko olla valtaa. Eli johtohahmo tai johtava jengi saa tietenkin suurimman saaliin, ja jotta sen saa, täytyy olla eniten valtaa. Ja jotta saa hankittua eniten valtaa, täytyy tehdä kaikkein törkeimmät väkivaltarikokset. Eli kaikki nää palapelin palat liittyy toisiinsa.

Anonyymi haastateltava Ruotsin rikosentorjunta-neuvosto Brån laatimassa raportissa »Ampumaväli-kohtaukset rikollisympäristöissä»

Celine ei ollut koskaan aiemmin ollut yhtä peloissaan. Pelko tuntui rintakehää puristavana raskaana painona, joka sai hänet haukkomaan henkeään. Ahtaassa ja pahalta haisevassa tilassa vietetyt tapauksettomat tunnit olivat sulautuneet yhteen kokonaiseksi ikuisuudeksi, eikä hänellä ollut mitään käsitystä siitä, kuinka kauan häntä oli pidetty vankina.

Celine kurkotti yhteen sidottuja käsiään ja kahmaisi kylmällä lattialla lojuvan vesipullon. Hän istuutui ohuelle likaiselle patjalle ja kiersi korkin auki. Hän tajusi, että pullossa oli enää korkeintaan kolme neljä kulausta. Hän ei juonut ollenkaan, vaan kiersi korkin jälleen kiinni. Parempi säästää, hän ajatteli. Kurkku tuntui kuivalta ja turvonneelta. Syynä ei ollut pelkästään jano, vaan myös se, että hän oli haaskannut vankeutensa alkuajan avun huutamiseen. Hän oli antanut periksi vasta monen tunnin jälkeen, kun hänelle oli viimein valjennut, ettei kukaan voinut kuulla häntä.

ESINÄYTÖS

KEMAL HARIRI pysähtyi hetkeksi kynnykselle ennen kuin astui empien ovesta ulos hyiseen helmikuiseen iltaan. Aurinko möllötti matalalla kerrostalojen välissä ja häikäisi hänen silmiään. Hän kääntyi vasempaan parkkihallin suuntaan. Huurteen peittämän puistonpenkin selkänojalla istui kaksi teinityttöä, joiden ympärillä leijui jointista lähtenyt harmaa savupilvi. Savu tuoksui makealta ja toi mieleen nuoruuden.

Tytöt katsoivat häntä tyhjin, välinpitämättömin silmin.

Kemal osti kulmakaupasta askin Marlboroa ja purkkapaketin ja maksoi käteisellä. Viisikymmentä metriä parkkihalliin. Purukumia vai tupakkaa? Kemal sujautti savukeaskin taskuunsa, riisui hansikkaat ja työnsi suuhunsa purukumin. Suussa alkoi maistua minttu, joka avasi hengitystiet. Pakkanen voimisti purkan raikastavaa vaikutusta, ja hetken ajan hänestä tuntui kuin hän olisi hengittänyt nestemäistä tyypeä.

Parkkihallin ovi liukui auki, ja ulos ajoi punainen minibussi.

Takapenkillä istui kaksi lasta. Lasten huudot kantautuivat moottorin jylinän yli, kun minibussi ajoi Kemalin ohi. Hän jatkoi sisälle parkkihalliin, sylkäisi purukumin käteensä ja heitti sen yhteen hallin lemuavista roskakoreista. Kemal ohitti ajoneuvorivistön toisensa jälkeen. Samat autot olivat aina samoissa parkkiruuduissa, ja hän tunnisti joka ikisen.

Äkkiä hän pysähtyi niille sijoilleen. Ruudussa, jossa seisoivat yleensä eräälle pakistanilaisperheelle kuuluva kolhiintunut Nissan, oli nyt tumma Renault. Se ei kuulunut tänne.

Kemal lähestyi autoa varovasti ja tiirasi ikkunoiden läpi matkustamoon. Hänen maailmassaan raja hyvän harkinnan ja vainoharhaisuuden välillä oli hiuksenhieno. Kuolema oli jatkuvasti läsnä.

Samassa auton ovet avattiin ja ulos säntäsi kolme nuorta miestä.

Kemal pyörähti ympäri ja ampaisi pakoon. Pojat lähtivät hänen peräänsä ja huusivat häntä pysähtymään. Hetken ajan hän toivoi, että takaa-ajajat olisivat kyttiä, niin hänen ei tarvitsisi pelätä, että saisi luodin selkäänsä. Kemal työnsi auki parkkihallin sivuoven ja juoksi takaisin kohti nurmialuetta.

Teinitytöt istuivat edelleen penkillä pilveä poltellen ja seurasivat takaa-ajoa innottomina.

Kemal kääntyi kohti puistoa ja jatkoi jalkapallokentän suuntaan. Perään lähteneet jätkät olivat kuitenkin häntä paljon nopeampia. Etäisyys kutistui ripeästi. Pian yksi pojista oli aivan hänen kannoillaan, ja Kemal kuuli tyypin huohottavan hengityksen.

Seuraavalla hetkellä häneltä vedettiin jalat alta, ja hän kaatui takaa-ajajan taklaamana kuuraiselle nurmikolle. Toiset kaksi olivat heti hänen kimpussa. Yksi pojista tähtäsi pistoolilla puuskuttavaa Kemalia, joka oli onnistunut kääntymään selälleen.

»Sä tulet meidän mukaan», asetta pitelevä jätkä sanoi.
»Said haluaa nähdä sut.»

Kemal tunnisti tyypin. Hän oli Bashar, Susien johtajan Said Abdullahin henkivartija. Kemal tempaistiin pystyyn, ja hän tärisi pelosta. Tuonnempana seisoivat kaksi miestä, jotka seurasivat heidän tekemisiään. Bashar elehti pistoolillaan, ettei heidän kannattanut tunkea nokkaansa toisten asioihin. Miehet liukenivat välittömästi paikalta.

Kemal oli aina uskonut, ettei antautuisi ilman taistelua – että panisi hanttiin viimeiseen saakka, kunnes voimat loppuisivat. Nyt hän kuitenkin käyttäytyi kuin teuraalle vietävä lamma. Hän ei jaksanut tehdä muuta kuin tuijottaa auton ikkunan takana soljuvaa liikennettä. He poistuivat Hökarängenistä ja ajoivat Tukholman keskusta-alueen ympäri kiertäviä moottoriteitä pitkin kohti Järvaa, Susien hallitsemaa aluetta.

Kadun yli kulkevalla kävelysillalla Husbyssä oli kaksi pikkupoikaa, jotka viskoivat toisiaan lumipalloilla. Kemal oletti, että he olisivat viimeiset lapset, jotka hän näkisi ennen kuolemaansa.

Kuvaisivatko jengiläiset sitä, kuinka he nöyryyttäisivät häntä ja kusisivat hänen suuhunsa? Jaettaisiinko videopätkää jengin somekanavilla varoituksena muille? Sellaista oli tapahtunut aiemminkin. Kerskailisiko poika, joka lopulta ampui hänet, uroteostaan kapakassa?

Kemal tiesi, että hänen olisi pitänyt tehdä elämässään parempia valintoja. Lapsena, lukioaikoina. Hänen olisi pitänyt pysytellä marihuunan myynnissä eikä ryhtyä diilaamaan kolaa. Kokaiinilla tienasi paremmin, mutta se johti myös lyhyempään elämään ja väkivaltaiseen kuolemaan. Hänestä oli tullut ahne. Hän oli halunnut päästä eteenpäin, tienata enemmän. Niin kuin kaikki muutkin.

Auto pysähtyi kerrostalon edessä olevalle ankealle pihalle, ja kaikki nousivat kyydistä. Bashar osoitti kädellään, mihin rappuun he olivat menossa. Kemal mietti, tarkkailivatko talon asukkaat tilannetta ja ymmärsivätkö he, mitä oli tekeillä. Oli miten oli, kun poliisit kiertäisivät kuulustelemassa mahdollisia silminnäkijöitä, kukaan ei myöntäisi nähneensä mitään. Hänestä oli tullut haamu jo ennen kuolemaansa.

Ennen kuin Kemal astui ulko-ovesta sisälle taloon, hän vilkaisi mailleen painuvaa aurinkoa vielä viimeisen kerran. Hän tuijotti tulipalloon suoraan eikä piitannut siitä, että näky kirveli silmiä.

Häntä tuupattiin selkään, ja joukkio meni hämästä valaistuun rappukäytävään. Bashar avasi kellarin oven ja tönäsi hänet portaita alas.

Riveittäin kellarikomeroita, rojua, lasinsiruja. Mopo, josta puuttui etupyörä. Selällään lojuva rotanraato. Seinälle oli spreijattu sanat *Vatos locos*.

He tulivat toiselle ovelle. Bashar painoi kahvan alas ja piti ovea auki Kemalille.

Kemalin mielessä alkoi soida Lou Reedin kappale *Perfect Day*. Hän rakasti tuota biisiä ja päätti hyräillä sitä mielessään, kun hänet tapettaisiin. Hän halusi muistuttaa itseään siitä, mikä oli kaikesta huolimatta ollut hänen elämässään hieno: Faviolasta ja Lulusta.

Said Abdullahi nojasi yhteen pyykkituvan pesukoneista. Seinät ja lattia oli päällystetty valkoisin kaakelein. Kiiltävä kaakelipinta olisi helppo puhdistaa verestä, Kemal mietti. Kukaan ulkopuolinen tuskin edes kuulisi laukausta, koska pyykkitupa oli maan alla. Tila vaikutti hylätyltä, eivätkä talon asukkaat todennäköisesti enää käyttäneet sitä. Said ja muut jengiläiset olivat kaikesti vallanneet koko kellarin käyttöönsä, vaihtaneet kaikki lukot ja ilmoittaneet talon asukkaille, että näiden piti pestä pyykkiä asunnoissaan.

Kunhan mua ei vaan kuvata, Kemal ajatteli. Hän ei halunnut, että hänen äitinsä näkisi, kuinka häntä kidutettiin ja kuinka hän itkeä pillitti ja laski alleen ennen kuin häntä ammuttaisiin otsaan.

Said kaivoi housunkauluksestaan pistoolin. Hän silitti etusormellaan aseensa metallista pintaa ja tarkasteli samalla Kemaliamietteläänä.

»Joku haluaa, että sä kuolet», Said sanoi.

OSA 1

Kaveri pääsi just vankilasta, ja se luuli olevansa tosi kova jätkä ja isokin gangsteri. Silloin ne sano sille suoraan: »Sä et voi laskea sen varaan, mitä sä teit vuosi sitten. Ihmiset on jo unohtanut sen. Sillä ei ole enää mitään väliä.» Mutta heti silloin ammuskelun jälkeen kaikki oli ollut tosi hyvää pataa, halannut sitä ja sanonut »vittu miten hyvin tehty, sä olet lojaali» ja vastaavaa.

Anonyymi haastateltava Ruotsin rikoksantorjunta-neuvosto Brån laatimassa raportissa »Ampumaväli-kohtaukset rikollisympäristöissä»

Tutkijoiden puute rajoittaa poliisin toimintaa Tukholmassa. Emme voi tehdä kaikkea mitä pitäisi, jotta väkivallan kierre saataisiin katkaistua, sillä vakavaan rikollisuuteen perehtynyttä henkilökuntaa ei ole tarpeeksi. Tilalle pestataan tutkijoita, jotka ovat aiemmin työskennelleet esimerkiksi massarikollisuuden parissa, joten meiltä puuttuu pätevyyttä törkeiden rikosten tutkintaan. Meillä ei yksinkertaisesti ole keinoja kaikkein pahimpien rikollisten painostamiseen.

Anonyymi poliisi

1

NELJÄKYMMENTÄNELJÄVUOTIAS VANESSA Frank tarttui pomonsa Mikael Kaskin ojentamaan käteen ja nousi Kapellskärin satamalaiturissa odottavaan poliisiveneeseen. Alusta keinauttava aalto sai Vanessan horjahtamaan, mutta hän onnistui säilyttämään tasapainonsa. Hän inhosi veneitä. Molemmille annettiin pelastusliivi, ja he menivät istumaan aivan veneen perälle.

Moottori hyrräsi, ja heidän edessään levittäytyi kaukaisuuteen ulottuva merimaisema. Kapellskärin saaristo koostui vehreistä saarista, lyijynharmaista kallioista ja niitä täplittäivistä punaisista mökeistä valkoisine ikkunanpuitteineen ja ovenkarmeineen. Aalloilla keikkui purjeveneitä. Tätä oli kesäinen Ruotsi. Jostain syystä saaristomaisemat ohjasivat Vanessan ajatukset aina olutmainoksiin.

Toukokuu oli lopuillaan. Itämereltä puhaltavasta viileästä tuulesta huolimatta ilma tuntui lämpimältä.

»Sinne ei ole pitkä matka», Mikael sanoi. Hän osoitti noin kilometrin päässä olevaa kallioista saarta. Tuuli tarttui Vanessan vaaleisiin hiuksiin, ja hän kallisti päätään taaksepäin ja sulki silmänsä. Hän aisti pahoinvoinnin ensioireet ja räväytti luomensa auki.

Mikaelia veneen keinunta ei näyttänyt häiritsevän.

»Etkö koskaan haaveile, että ottaisit lopputilin, muuttaisit Kreikkaan ja avaisit siellä baarin?» Mikael kysyi.

Vanessan kasvoille roiskahti muutamia vesipisaroita.

»En sen jälkeen, kun olin kahdeksantoista ja toikkaroin täydenkuun juhlassa jollain thaimaalaisella saarella», hän totesi. Hän kostutti huulia kielellään, yritti kohdistaa katseensa yhteen saarista ja puristi kouristuksenomaisesti veneen kaidetta.

»Etkö kertaakaan sen koommin?»

»En.»

Mikael käänsi päätään ja jäi katsomaan edessä olevaa purjevenettä. Hänen kampauksensa näytti erilaiselta kuin normaalisti, ikään kuin hiukset olisivat tuuheammat.

»Mitä olet tehnyt tukallesi?» Vanessa kysyi.

»Hiussiirron. Päälaki alkoi harveta. Ei siinä ole nykyään mitään ihmeellistä, kaikkihan sellaista tekee.»

Vanessa hymyili. Kymmenen vuotta häntä vanhempi NOA:n murharyhmän johtaja oli yksi turhamaisimmista miehistä, jonka hän oli eläessään tavannut, mutta hän kuitenkin piti Mikaelista. Ryhmän tehtävänä oli auttaa murhatutkinnoissa ympäri Ruotsia, ja se toimi suoraan kansallisen operatiivisen yksikön alaisuudessa. Alun pienten kahnausten jälkeen hänestä ja Mikaelista oli tullut viime vuosina läheisiä, ja nykyään Vanessa suhtautui pomoon ystävänään.

»Älä sinä huoli. Kyllä me vielä jonain päivänä otamme loparit ja avaamme pihviravintolan jonnekin Välimerelle – sinä, minä ja sinun tuuhea hiuspehkosi», Vanessa sanoi.

Vene kiersi saaren, jota Mikael oli rannalla osoittanut. Saarella ei näyttänyt olevan rakennuksia, tai ainakaan Vanessa ei huomannut ainuttakaan pittoreskia kesämökkiiä tiheään kasvavan metsän seassa. Yhdellä saaren avomeren puoleisista rannoista oli kymmenkunta ihmistä. Univormuasuisia poliiseja, joiden Vanessa oletti kuuluvan Norrtäljen poliisivoimiin, valkoiisiin suoja-pukuihin sonnustautuneita teknisiä tutkijoita ja koirapartio.

He hyppäsivät veneen kyydistä eräällä kalliolla hieman sivumpana, Vanessa etunenässä.

Hänen jalkansa tärisivät. Hän veti keuhkonsa täyteen ilmaa ja hieroi kämmenellä poskiaan ja otsaansa. Mikael tarkasteli häntä huvittuneena.

Heidän luokseen tuli nelissäkymmenissä oleva silmälasipäinen mies, jonka beesinvärisen paidan helma oli työnnetty housunkauluksen alle.

»Martin Akander Norrtäljen poliisista», hän sanoi ja käteteli Mikaelia, joka esitteli itsensä nimellään ja virkanimikkeellään.

Mikael kääntyi Vanessan puoleen.

»Tässä on Vanessa Frank, niin ikään NOA:n murharyhmästä.»

Akanderin katse viipyi hetken Vanessan kasvoilla, ja Vanessa ymmärsi, että mies tunnisti hänen nimensä. Akander vilkaisu hänen vasemmassa ranteessaan olevaa halpaa Casio-kelloa. Malli F-91W oli saanut liikanimen *terroristikello*, sillä al-Qaidan terroristit olivat hyödyntäneet sellaisia aikapommien sytyttimissä. Kun Vanessa oli puolitoista vuotta aiemmin estänyt Tukholman Suurkirkkoon kohdistetun terrori-iskun, räjähteen vaarattomaksi tehnyt pommiryhmä oli luovuttanut kellon hänelle lahjaksi.

Mikael pani merkille Akanderin uteliaan katseen ja osoitti rantaa, jolle tekniset tutkijat olivat kokoontuneet.

»Voisitko kertoa tästä vähän tarkemmin?» hän tiedusteli ystävällisesti.

Martin Akander viittoi kaksikkoja seuraamaan perässään.

»Meille soitettiin aamulla kymmenen aikaan. Purjehdimassa ollut pariskunta oli aikonut nousta täällä maihin. Ennen kuin he ehtivät poistua veneen kyydistä, he näkivät rannalla ruumiin ja soittivat hätänumeroon. Vainaja lojui vedenrajassa.»

»Mies vai nainen?» Mikael kysyi.

»Mies. Ikää on vaikea sanoa. Varmaan neljän- ja kuudenkymmenen välillä.»

Muut poliisit antoivat tilaa, kun he lähestyivät ruumiin löytöpaikkaa. Noin kahdenkymmenen metrin päähän rantaviivasta oli maahan levitetty valkoinen muovipeite. Peitteen päällä lojui tohjoksi runneltu ihmisen ruumis. Vainajalla oli musta tukka ja sienimäinen, harmaanvihreä iho. T-paita, joka oli varmaan ollut alun perin valkoinen, oli tumma ja kostea, ja sen kangas pullisteli ruumiiseen kerääntyneiden mätänemiskaasujen takia. Toinen käsivarsi lojui luonnottomassa asennossa – kyynärpästä töröttösti katkenneen luun päälle.

»Käsivarren lisäksi myös molemmat sääret näyttävät mur-
tuneen», Akander sanoi.

Vanessa pyysi itselleen hansikkaat, veti ne käteensä ja tunnusteli ruumiin yllä olevien farkkujen taskuja. Hän pidätti hengitystään, jottei haistaisi mätänevästä lihasta uhkuvaa lemua.

»Olemme jo tarkistaneet vaatteet. Mitään ei löytynyt», Akander sanoi.

Vanessa oikaisi selkensä ja vilkaisi merelle. Miten mies oli kuollut? Ruumiissa oli toki väkivallan jälkiä, mutta kokemuksensa pohjalta hän epäili, ettei kyse ollut ihmisen aiheuttamista vammoista. Luunmurtumissa oli jotakin omituista.

Saaren ohi lipui matkustajalaiva, joka oli menossa kohti itää.

Kansi oli täynnä ihmisiä, jotka nauttivat saaristonäky-
mistä. Vanessa siirsi katseen takaisin ruumiiseen. Hänelle juolahti mieleen ajatus.

»Kuinka usein laivoilta putoaa humalaisia matkustajia
veteen näillä main?» hän kysyi Martin Akanderilta.

»En edes muista milloin niin olisi viimeksi käynyt. Ihmi-
set eivät ehdi juoda itseään tarpeeksi humalaan ennen kuin
vasta avomerellä.»

Vanessa veti Mikaelin hieman sivummas. Tekniset tutki-
jat ryhtyivät jälleen töihin.

»Mitä mieltä olet?» Mikael kysyi.

Vanessa irvisti.

»Vammat vaikuttavat oudoilta.»

»Miten niin?»

»En osaa kuvata sen paremmin, en vain ole koskaan nähnyt vastaavaa. Tai olen kyllä, mutta lähinnä auto-onnettomuuksien yhteydessä.»

2

Seuraavana päivänä Vanessa istui ravintola Storstadin terassilla Odengatanilla Tukholman keskustassa. Kello oli puoli kuusi illalla. Ilma oli lämmin. Terassilla istuskeli paidanhihansa käärineitä ihmisiä, jotka jutustelivat kovaan ääneen, kilistivät lasia ja kuuntelivat terassia varjostavan punaisen markiisin alapuolisista kaiuttimista raikuvaa popmusiikkia. Liikenne eteni hitaasti Odengatania molempiin suuntiin. Silloin tällöin joku autoilijoista kyllästyi mateluun ja soitti vihaisena merkkitorvea. Jalkakäytävällä tallusti kesäisiin vaatteisiin pukeutuneita tukholmalaisia, fillarikaistalla sähköskootterien kuljettajat puolestaan kilpailivat ajotilasta pyöräilijöiden kanssa. Pöytien yllä liihotteli kaksi kirkuvaa loppia, jotka saalistivat itselleen ruoantähteitä.

»Millaista olutta haluat?»

»Jotain mutkatonta», Vanessa totesi.

Vanessan entinen kollega Samer Bakir nosti peukalon pystyyn ja meni sisälle ravintolaan. Hän tuli pian takaisin, asetti pöydälle kaksi tuoppia ja ripusti farkkutakkinsa tuolin selkämykseen. Suurkirkon terrori-iskun jälkeen he eivät olleet nähneet toisiaan erityisen usein, sillä Samer oli vaihtanut osastoa ja siirtynyt jengirikollisuutta tutkivan Team 2022:n riveihin.

Ruotsin rikollisliigojen verkosto oli muokkautunut kokonaan uudestaan sen jälkeen, kun Ranskan poliisi oli keväällä 2020 onnistunut hakeroimaan viestintäverkko EncroChatin

kryptatut palvelut. Temppu oli tehty lähettämällä väärennetty viesti, jonka mukaan laitteiden käyttöjärjestelmä piti päivittää. Ammattirikolliset olivat käyttäneet EncroChatia keskinäiseen kommunikointiinsa Euroopassa usean vuoden ajan.

Monet palvelua hyödyntäneet rikolliset olivat luottaneet viestien kryptaukseen siinä määrin, että he olivat puhuneet kiertelemättä suunnittelemistaan murhista, huumelähetyksistä ja talouspetoksista. Poliisi oli pystynyt paitsi lukemaan vanhoja rikollisten välisiä keskusteluja myös seuraamaan käyttäjien keskinäistä kommunikaatiota reaaliajassa. Europolin kautta myös Ruotsin poliisille oli tarjoutunut mahdollisuus ottaa osaa seurantaan, jonka tulokset olivat olleet poikkeuksellisen hyviä.

Operaation ansiosta Ruotsin viranomaiset olivat onnistuneet nujertamaan useita maan suurimmista ja väkivaltaisimmista rikollisverkostoista. Vanessa kuitenkin tiesi, että puhdistuksen seurauksena syntyneen tyhjiön olivat täyttäneet monin tavoin entistä häikäilemättömämmät ryhmitymät. Iso joukko suurkaupunkien lähiöistä kotoisin olevia nuoria miehiä oli ollut valmiina astumaan kiinni jääneiden jengiläisten tilalle.

Samerin silmät punoittivat. Vaikutti siltä, ettei hän ollut saanut viime aikoina kovinkaan paljon unta. Hänellä ei ollut lapsia, eikä hän juuri osallistunut yöelämän rientoihin, joten Vanessa oletti, että hän oli paiskinut töitä.

»Valvoin pitkään viime yönä», Samer selitti ja nosti tuopin huulilleen. Hän nojautui eteenpäin ja madalsi ääntään. »Yhden tunnetun jengirikollisen auto joutui hinaukseen. Me lähetimme siirtokeskukseen teknisten tutkijoiden tiimin, joka löysi auton alustasta salalokeron. Siellä oli kilon verran kokaiinia.»

»Aiotteko...?»

Samer nyökkäsi.

»Panimme tilalle valehuumetta, mutta tyyppi ei ole vielä noutanut autoa.»

Hän kaivoi taskustaan aurinkolasit, työnsi ne silmilleen ja nojautui taaksepäin tuolissaan.

»Hyvä ajatus. Mitä gramma kokaiinia nykyään maksaa?» Vanessa kysyi ja laski oluensa pöydälle. Se oli hyvää – maku toi mieleen Ruotsin kesän ja auringonpaisteen.

Samerin ilme muuttui aavistuksen huolestuneeksi. Hän nosti kädet eteensä ja suoristi kuusi sormea.

»Niin vähän?»

»Joskus satasen enemmän.»

Ennen kuin Vanessa oli siirtynyt NOA:han, hän oli ollut toinen kahdesta johtajasta entisessä Nova-ryhmässä, joka oli taistellut järjestäytynttä rikollisuutta vastaan koko Tukholman läänissä. Silloin hän ei ollut koskaan kuullut, että kokaiini olisi ollut yhtä halpaa. Normaalihintana oli ollut 800–1000 kruunua per gramma.

»Tiedättekö, mitä on tekeillä?»

Samer pudisti päätään.

»Kokaiinin hinta jatkaa halpenemistaan, mutta syytämme tiedä. Muistatko viime kesän? Tukholman alueella oli yksitoista ampumavälikohtausta kolmen kuukauden aikana. Emme saaneet kiinni yhtäkään ampujaa. Pohjimmiltaan kaikessa on kyse kokaiinista.»

Samer katsoi hetken ajan kahta treenikassia olallaan kantavaa poikaa ennen kuin kohdisti huomionsa takaisin Vanessaan.

»Viime vuonna Tukholmassa kuoli jengirikollisuuden takia kaksikymmentäviisi henkilöä ja ties kuinka moni loukkaantui. Teinit ammuskelevat toisiaan päähän, diilaavat kamaa ja tekevät häpäisyryöstöjä. He ovat ihan tunteettomia ja todella hulluja. Ei mitään kunnioitusta ihmiselämää kohtaan. Väkivalta on karannut kokonaan käsistä.»

»Tuodaanko huumeet Eurooppaan edelleen Espanjan satamien kautta?» Vanessa kysyi.

»Mä olen Husbystä kotoisin oleva somali.
Mun kaltaisilla ei ole mitään mahdollisuuksia
tienata rahaa laillisesti. Mä olen
mielummin ykkösluokan rikollinen kuin
kakkosluokan kansalainen.»

Jengien välinen ammuskelu järkyttää tukholmalaislähiön
asukkaita. Yhteisö elää pelon vallassa odottaessaan
kahden kilpailevan jengin seuraavaa siirtoa. Jokaisen on
valittava puolensa ja tehtävä valinta vaikenemisen ja
vastarinnan välillä. Kuka uskaltaa vastustaa väkivallan ilmapiiriä
ja toivoa lapsilleen parempaa maailmaa?

Päivänpolttavassa trillerissä komisario
Vanessa Frank joutuu keskelle tulenarkaa konfliktia,
jonka jäljet johtavat kokaiinikauppaan.

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48539-2